

tilgode, af 307,169 vest. Daler, og jeg tror, de staa til en Rente af omtrent $4\frac{1}{2}$ pCt. Det er let forklarligt, at man ved Hjælp af Soldbegunstigelser og ved Hjælp af disse Udlaan har kunnet holde Eiendommene i en ganske unaturlig Pris. De have tidligere kunnet forrente saa store Kapitaler langt ud over deres virkelige Værdi, at Cicrne have kunnet flytte til Europa og ladet Plantagerne bestyre af en Forvalter, og endda haat gode Indtægter. Dette har haat til Følge, at Dykningen er bleven forsømt, og at der har været en Nedgang. Der er ogsaa blevet anført, at adskillige Plantager, som tidligere have været ansete for gode, ere udgaaede af Dykning. Sa, det er ogsaa en naturlig Følge af Begunstigelsernes Ophævelse, at de Plantager, der netop holdtes i Drift ved Hjælp af Begunstigelserne, komme ud af Drift, naar Begunstigelserne ophæves. Udvalget har derfor ikke i disse Symptomer kunnet se noget meget forryllende, saa meget mindre som der er Grund til at antage, at de samme Symptomer have vist sig paa de engelske Der. Saavidt mig bekjendt, have Eiendommene paa de engelske Der, der hvis Produktion er stegen til over det Dobbelte af, hvad den tidligere har været, aldrig naaet de gamle Priser, de gamle kunstige Priser, som de en Tid lang havde været i paa Grund af Beskyttelsen, paa Grund af Slaveriet og de særegne Konjunkturer. Priserne staa allevegne lavt; men dette forhindrer ikke Verne i at være meget velhavende og meget produktive og at forøge Produktionen hvert Aar. Endelig har Udvalget troet at burde nævne: „at det neppe er ganske billigt, at yde Den St. Croix en aarlig Understøttelse og en Kapital til Udlaan mod lav Rente — og paa samme Tid at fordrø, at St. Thomas skal vedblive at bidrage den betydelige Sum af 28,000 vestindiske Daler til de almindelige Statsfornødenheder.“ I disse sine Bemærkninger har Udvalget særligt kunnet slutte sig til de Udtalelser, der kom fra Regjeringen i 1863 ved Forelæggelsen af Kolonialloven. Der udtalte Regjeringen, at „efter de paa de vestindiske Der her- sende Anskuelse, maatte det anses uhenfigts-

mæssigt at indrette Forholdene saaledes, at den ene D, om end indirekte, afholdt Udgifterne for den anden“. Det har for Udvalget haat noget Stødende, at, imedens man slet ikke kjen- der Trangen paa de to Der, man da vil lade den ene D indbetale en betydelig Sum, som bliver anvendt til at lette Byrden for den anden D, imedens den D, der betaler til Stats- kassen, ogsaa trænger meget til at saa sine Byrder lettede. Regjeringen fulgte en ganske anden Fremgangsmaade, da den i 1869 fores- slog Rigsdagen at bevilge en Sum af 28,000 vestindiske Daler til hver af Verne. Dengang undersøgte man ikke, hvad de trængte til; thi havde man gjort dette, hvis man havde søgt en vis Basis for denne Forøring, man gjorde Verne, vilde man rimeligvis være kommen til at give St. Thomas næsten hele Summen. Vilde man f. Ex. have gjort sig til Opgave at dække det Tab, som Verne havde lidt paa de offentlige Bygninger ved Defaner og Jord- skjælv, saa vilde man af de 105,000 Rd., som man tilstod Verne, rimeligvis være kommen til at give St. Thomas 99,000 Rd. og St. Croix de 6,000 Rd., fordi Tabet havde været saa meget større paa St. Thomas; men det gjorde man ikke, fordi man overhovedet kun betragtede denne Gave dengang som et Udtryk for Velvillie og Deltagelse. Ganske anderledes stiller det sig imidlertid her; naar vi paatage os systematisk at ville ophjælpe denne ene D, saa er det forekommet Udvalget, at saa burde man samtidig tage Hensyn til den anden D, om hvilken der foreligger, at den har lidt i de senere Aar langt mere, og i den Henseende har, som bekjendt, ogsaa Regjeringen tidligere haat samme Anskuelse. Udvalget har, som ogsaa omtalt i Betænkningen (Tillæg B. Sp. 1221), troet at burde indskrænke sig saameget som muligt i sine Undersøgelser for ikke at komme til at undersøge Forhold, der laa bagved Kolonialloven, og man er gaaet ud fra, at den Ordning, som blev vedtagen i 1863, burde være Udgangspunktet for den fremtidige Ud- vikling, og man har ikke troet at burde gaa bagved den. Udvalget har derfor heller ikke troet at burde fremkomme med noget Forslag; det har i det Hele taget holdt sig ligeoverfor denne Sag saa tilbageholdende som muligt.